

mentelor, cromatica, geometria), și anume, acela al reprezentății de la Moscova, finalul ne-a surprins. Se aplaudă un decor — nunta văzută din ogradă, deci, căruța împodobită a mirilor, stivele de lemne, grădina —, și asta nu este puțin nici pentru Traian Nițescu, autorul său, și nici pentru Teatrul din Birlad, care, la capitolul scenografie, nu a strălucit, în general. Izbutite sînt și costumele (observația făcută privind bluzele și năframele nu privește gustul, ci conotații posibile), ajutînd la conturarea unei lumi,

surprinsă în ipostaze variate, sub lumini ce merg de la reflexele țîșnind din întunericul moral pînă la străluciri de sărbătoare silită. Există și muzică (ilustrația revine ing. Lucian Ionescu), potrivită, dar nu din cale-afară de integrată desfășurării dramatice.

Seriozitatea pe care autorii spectacolului au avut-o este o bună carte de vizită pentru ei. E drept, uneori am fi dorit mai mult. Adică, nu numai întuneric, ci și *puterea* lui.

Mihai Nadin

SPECTACOLE-DIVERTISMENT

TEATRUL SATIRIC-MUZICAL

„C. TĂNASE”

REVISTA CU PAIAȚE

de M. Maximilian

și Vasile Veselovski

Teatrul satiric de revistă contribuie, cu formele lui specifice, la lărgirea paletii artistice utile în educarea omului nou; revista combate năravuri care mai stăruie și ies la iveală și propune modele vrednice de urmat. Ca orice formă de artă, accentul pus pe latura educativă se corelează exigențelor de ordin estetic: revista nu-și poate, așadar, nici ea, îngădui concesii în nici un compartiment de spectacol: text, regie, balet, actori, cîntăreți, muzică etc. Pe aceste coordonate se așază, în bună măsură, și *Revista cu paiate*, noua montare de la Teatrul „C. Tănase”, în realizarea căreia regizorul Nicolae Dinescu a valorificat aportul lui Mihai Maximilian (textul), Vasile Veselovski și Dan Ardelean (melodiile și, respectiv, orchestrația și conducerea muzicală), Cornel Patrichi (coregrafia). Axată pe relația dintre imaginea teatrală și realitățile vieții, revista recheamă în actualitate marile figuri ale începuturilor teatrului nostru — Matei Millo și Mihail Pascaly —, pentru a demonstra înalta funcție moral-cetățenească, politică a scenei și continuitatea acestei funcții pînă în zilele noastre. Dealtfel, printre cele mai izbutite momente ale revistei, *Prologul* „de la căruța cu paiate la revista cu paiate”, excelent interpretat de Al. Arșinel și Al. Lulescu (monolog-cuplet al lui Millo), apoi, mărturia patetică a lui Mihail Pascaly (despre patriotismul actorului) se detașează net prin culoare și forță emoțională de ansamblul „numerelor” prezentate. Se mai înscriu, ca reușite ale revistei, accentele nu lipsite de vervă

Moment coregrafic cu Rodica Candelato și Păstorel Ionescu

comică ale unor cuplete și scheciuri satirice la adresa abaterilor de la normele eticii și echității socialiste: *La bilci*, *La cofetărie*, *Adam*. Într-o notă deosebită — de natură melodramatică — a fost conceput tabloul *Toader*, unde lirismul duios, străbătut, însă, de un puternic filon optimist, a oferit lui Al. Arșinel ocazia de a-și da măsura talentului său recunoscut.

Puteau lipsi, fără nici o pagubă — dimpotrivă — pentru ținuta spectacolului, tablourile *Dama cu camelii*, *Al cui e copilul...* și *Întoarcerea soțului risipitor*; ea să nu mai vorbim de *Nunta cu dar*, abundînd în qui-pro-quo-uri de gust îndoielnic. Asemenea umor — fie tras de păr, fie în doi peri —

ține de un trecut de mult depășit al revistei de periferie...

Excelente, tablourile coregrafice *Basmul* și *Fantezie în albastru*, animate cu virtuozitate inspirată și cu precizie tehnică de Cornel Patrichi și Păstorel Ionescu.

Nu pot fi trecuți sub tăcere Doina Badea (încercându-se într-un gen nou pentru darurile ei muzicale), nici aparițiile suculente ale cuplului pantomimic Anton și Romică. Contribuții prea puțin folosite la măsura posibilităților lor: Cristina Stamate, Mihai Perșa, Lucia Boga, Ioana Casetti, Nae Lăzărescu și grupul vocal „Studio 8”, condus de Dudu Atanasiu.

Decoruri și măști (Victor Țapu), costume (Liliana Referendaru), în general, de efect. Discutabil, costumul Doinei Badea, prea cernit pentru linia vie și colorată a montajului melodic prezentat.

Maria Marin

TEATRUL EVREIESC DE STAT

HAI NOROC ȘI... ZEILIG ȘOR!

de Aurel Felea

și Alexe Marcovici

Cocheta bombonieră din strada Iuliu Barasch ne-a oferit, cu ultima sa premieră, o fondantă. Un spectacol curat, pe linia profesionalismului cu care ne-a deprins respectiva echipă, lipsit de stridențe, scutit de orice

urmă de prost-gust, această aproape inexorabilă primejdie a spectacolului de revistă, ferit de veșnicele refrene cu Ierusalim și cu fermoarele, dar și nevizitat, din păcate, de vreo strălucire deosebită. E, acesta, poate, un păcat care ține de însăși structura genului cu pricina: un spectacol de revistă nu poate fi, prin definiție, o partitură camerală; el cere „fast, lux, montare”, sau, cum spunea un clasic al revistei românești — „balete, fete, paiete”. Or, o echipă de nici douăzeci de oameni nu poate răspunde de acestor cerințe, oricât ar fi acești douăzeci de oameni de dăruți, oricât s-ar dăruți ei. Reținem, așadar, ideea autorilor de a-l reinsufleți pe scenă pe Zeilig Șor, „raisonneur”-ul din drama (ce s-a bucurat cîndva de un mare succes) *Manasse*, a lui Ronetti Roman, confruntându-l cu niște păcate omenești mai degrabă eterne decât actuale (o femeie face crize de ficat cînd vede că-i merge bine vecinei; unuia i se pune de-a curmezișa cînd e criticat etc. etc.; pe toți îi vindecă, la „policlinică” lui, „doctorul” Zeilig Șor cu un panaceu de proprie invenție: o seringă uriașă cu „risomicină”). Reținem pe interpretul acestui rol, pe Mano Rippel, din „vechea gardă” a teatrului, impecabil profesionist, ca și, din aceeași glorioasă generație, pe Seidy Glück. Ei predau făclia tinerei și grațioasei Tricy Abramovici, „vedeta” teatrului, fermecătoare prezentă scenică, dar căreia, în perspectivă, cred că nu i-ar strica o mai parcimonioasă gospodărire a mijloacelor de expresie artistică. Reținem eleganța textelor lui Aurel Felea și Alexe Marcovici, muzica adesea inspirată a lui Richard Stein și Florentin Delmar și (cu o singură... gafă: cînd îți sosese niște musafiri care-ți aduc flori, cea dintîi grijă e, chiar cu riscul de a-i lăsa, scuzîndu-te, o elipă singuri, să așezi florile într-o glastră cu apă și nicidecum să le lepezi pe un televizor, cum face gazda din tabloul „Gafele lui Lică”), mina sigură a regizorului Harry Eliad.

Radu Albala

„Doctorul” Zeilig Șor vindecă cu un panaceu de proprie invenție

